

нѣколко яйца въ тиганя и ги опържи. Нарѣза парчето хлѣбъ, което ѝ бѣха дали армаганъ отъ Деветаки, и поднесе на госта.

Младиятъ момъкъ яде съ ищахъ. Баба Йона го гледаше и не можеше да му се нарадва... И той имаше сини очи. . . сжщо като нейното момче! . . .

Като се нахрани, гостътъ стана и поблагодари на бабата. Старицата излѣзе да го изпрати до мегдана.

Автомобилътъ бѣ привлѣкълъ доста любопитни мъже, жени и деца. Между тѣхъ бѣше и общинскиятъ стражарь. Той се взрѣ въ чужденеца и го позна. Застана бързо по войнишки и викна съ високъ и отсѣченъ гласъ :

— Ваше Величество, разрешете да остана! . . .

Баба Йона чу това и остана като втрещена... Едва сега тя разбра, кого е гощавала, и кой я докара съ автомобиля си до село. И се затюхка, радостно изненадана.

— Божичко мили, какъвъ скжпъ гостъ ми е билъ въ къщата, пъкъ азъ да не зная! . . .

Тя хвана ржката на Царя и я зацѣлува разплакана. Радостнитѣ ѝ сълзи обливаха дѣсницата на скжпия гостъ.

— Синко, добре си ни дошелъ! Живъ и здравъ да ни си! Богъ да ти дари дълги дни!... Да ти се позлатятъ стжпкитѣ!... Гдето минешъ, босилекъ да никне! . . . — благославяше презъ сълзи старицата и не знаеше, кжде да се дѣне отъ радостъ.

Оттогава баба Йона стана близка на Царя. Тя често му изпращаше армаганъ и му ходѣше въ София на гости.

И той не я забравяше. Колчемъ минѣше презъ Дойренци, все ще се отбие да я навести.

БОЖИДАРЪ ПЛАМОВЪ

Ето бѣлий пухкавъ снѣгъ
пакъ покри гори, долини,
нѣма вече ведросини
небеса, ни слънчевъ зракъ.

Вижъ, листята ги отрони
севернякътъ, и сега
вредъ е мжка и тжга —
сякашъ Господъ сълзи рони.

Плъзнаха навредъ мъгли,
виятъ вихри изъ полето,
черно, тжжно е небето,
и снѣгътъ вали, вали...

ДИМИТЪРЪ БАБЕВЪ